

Bez naslova*

u skretanje by nenad katanich

**Ako ste se nadali da će sada napokon biti malo humora – grdno se varate!
Kome bi moglo biti do smijeha?**

Kada sam na web-u sindikata strojovođa vidio sliku poginulog kolege željezničara, shvatio sam da ga znam iz viđenja. Pa, što da ga i ne znam?

I dok odmah slijedeći dan, ma što sljedeći dan, to isto večer gledam željoše koji idu na posao i tek usput spomenu stradao, poginuo.....A onda po starom što imamo za jauznu, kada će plaća, politika, sport....i smijeh.

Ne kažem da bi sada svi trebali neutježno žaliti, ali ipak, to je dio naše željezničke obitelji....

Čak imam osjećaj da se i uprava pridružila općoj bešćutnosti, pa nema one uobičajene „čitabe“ da se trebaju pooštriti mjere nadzora i izvršenja prometa, radna disciplina....

A kamoli neke ozbiljnije analize i mjera. Naši korisnici prijevoza već su došli do zaključaka: HŽ je osim što je nebrojeno puta dokazao da je nepouzdan prijevoznik, sada dokazao i da je nesiguran. Primjer reakcije moje supruge. Od nesreće u Rudinama više ne idemo vlakom u Split, a sada više ni u Rijeku.

A zamislite kao drugi ljudi reagiraju, pogotovo što se u javnosti uporno i sistematski gradi loša slika o željeznici tipa „*zločesti vlak naletio na nevinog čovjeka koji je pripit vozio automobil i polomio brklju koja se iz čistog mira i ničim izazvana spustila na cestu...*“

A s druge strane potpisujemo nekakve „kodekse lojanosti“ da ništa ne smijemo izjaviti medijima, jer smo svi toliko neobrazovani i nekomunikativni i jedva čekamo da ocrnimo firmu u medijima, da je ured u „kodeksu lojanosti“ prijetiti otkazom.

Što bi mi mogli ocrniti firmu? Što bi mi mogli izjaviti a da to drugi ne vide iz aviona?

Sigurno se ne vidi da iza zvučnih „managerskih“ titula stoje radni zadaci tipa brojanja utrošenih papira i obrazaca. Da nam se organizacija posla svodi na lupanje „mureva“ i potpisa kao najveće tehnološko dostignuće, dok je potpuno normalno (naravno izvan sustava HŽ-a) da „insprintani dokument vrijedi bez žiga i potpisa“. Da u vrijeme kompjutera i hard-diska (inače tehnološkog potomka „crne kutije“ u avionima) jedino su debelo ukoričene (i naravno skupe) knjige osnova čuvanja podataka. Da u vrijeme SMS-a, e-maila, osnova komunikacije je karbonizirani obrazac i „brzojavka“. Netko će replicirati da nemamo svu tu tehniku – ali nije točno – npr. svaki strojovođa i konduker ima mobitel (i još ini) a u mom prometnom uredu ima dva „ekrana“ naravno , bez interneta, jer je zlouporaba velika i potencijalno (naravno nedokazana) šteta kako i kod onog čelnika koji je trenutno na sudu.

Jedino mogu slobodno svim medijima reći da nam se signali osvjetljavaju petrolejkama, to mi nitko neće vjerovati.

Činjenica je da puno stvari funkcionira samo savjesnošću i puno toga se unapređuje samo entuzijazmom zaposlenika i to uglavnom izvršnih. Pa najbolji primjer je da za ni jednu tešku nesreću od Rudina do Zalesine evidentno nije kriv niti jedan radnik izvršne službe. Pa stoga nema niti nikakvih mjera. Kako bi samo slatko rekli kriv je prometnik ili strojovođa. Zato im treba smanjiti plaće i prava, jer su nepismeni i ništa ne rade...

I što će se poduzeti? Da li će se možda osoblje vlaka školovati kako da izbjegne posljedice nesreće i razraditi konkretni postupci na temelju analiza dosadašnjih nesreća ? Poglavitito da se sačuvaju životi i zdravlje putnika i osoblja. (Npr. kad polazite na put brodom ili avionom imate vrlo konkretne upute za slučaj nesreće). Da li će se nas i dalje na redovitom poučavanju (školi) mediokritetski zatupljivati što je crveno, što je zeleno, kako se zovu probe kočnica, definicija skretnice...

Koliko naših treba platiti zdravljem ili glavom?

**nema riječi kojom bi se to moglo opisati ili je bar ja ne znam.*